

Τὸ εἰσπραττόμενον χρηματικὸν ποσδὴν ἐκ τοῦ πελουμένου ὄδατος εἰς τοὺς κατοίκους δὲν θὰ ἔναιται ἵκανὸν ὅπως καλύψῃ τοὺς τόκους καὶ τὸ χρεωλύσιον τῶν δαπανηθησομένων διὰ τὴν ἐπιχείρησιν κεφαλαιῶν.

*
Ομοία ἰδέα συνεζητήθη πρὸ δύο ἑτῶν. Ἡτον ἡ ἀφορώσα τὴν διοχέτευσιν τῶν ὄδατων τῆς Κωπαΐδος εἰς Ἀθήνας. Ἐκείνη ἀπέτυχεν, διότι πάντες ἐννόσησαν ὅτι οὐθελεν εἰσθαι μεγίστη ἀνονσία νὰ ζητῶσιν ὄδατα σεσηπότα καὶ ἵκατάληηλα πρὸς πόσιν, ἀφοῦ πλεῖστα ῥάκια διαυγεστάτου ὄδατος ἀπώλλυνται παρὰ τὴν Γκούραν.

*
Ἡ Στυμφαλὶς δὲν θὰ κεῖται πλέον τῶν 80 μέτρων ἀνωτῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, δηλαδὴ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄψους σχεδὸν τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος· ὥστε ἡ Δ. Μ. διασιλεὺς καὶ μετ' αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ὑψηλοτέρους τόπους τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος θὰ στεροῦνται Στυμφαλικοῦ ὄδατος.

*
Καὶ ἡ πόλις τῆς Μασσαλίας ἡναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ὄδατα μακρόθεν· ἀλλὰ ἡ ἐπιχείρησις ἐγένετο δι' ἑξόδων ὅχι ἑταῖρας τινος μουφλούζικης, ἀλλὰ τοῦ ἴδιου ὀχιούς ιξοδεύσαντος ὑπὲρ τὰ 70 ἑκατομμύρια.

*
Ἄηδη ὅμως ἂ; ἀφήσωμεν πάντες τὰς ἐλπίδας μας, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ σπουδαῖον, τοῦτο ζότημα τῆς ἀνευρέσεως ὄδατων, εἰς τὴν ἔμπεινον τοῦ προσκληθησομένου ὄδραυλικοῦ, διτὶς εὐχόμεθα νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς συνάρειαν καὶ συνομιλίας διόλου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μετὰ τοῦ κ. Δημάρχου, διότι :

«Pour faire quelque chose de pas bête, il faut s'abstenir de bêtises».

*
ἘΠΛΕΟΝ

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ—ΣΧΕΔΙΑ.

Ναι, διαλύω τὴν βουλὴν, καλοί μου Ἀβδηρῖται, ἀλλὰ ὅμως μὴ θυμόνετε καθόλου καὶ γι' αὐτό....
Τὸ ἀμέτρητα τὰ σχέδια καλὰ συλλογισθῆτε, ποῦ μέσα ἐστὸν κεφάλι μου ἀπὸ καιροῦ κρατῶ.
Μὰ εἶναι κάτι σχέδια! ἀλλόχοτα καὶ νέα!
γιὰ τοῦτο τὰ ὑπέβαλα καὶ εἰς τὸν Βασιλέα.

Ναι, διαλύω τὴν βουλὴν, ἀλλὰ κι' αὐτὸ πιστεύω πῶς εἰς κανένα Ἑλληνα δὲν θὰ κακοφανῇ.
Χωρὶς διάλυσιν βουλῆς μπορῶ ψηλὰ ν' ἀνέβω;
μπορεῖ κανένα σχέδιο καινούριο νὰ γενῇ;
Καὶ δίχως σχέδια ἐγὼ ἀδύνατον νὰ ζήσω...
Θέλω δὲν θέλω, εἴκοσι τὴν ὥρα θὰ γεννήσω.

Τὸ κάθε ἔνα σχέδιον θὰ γίνεται ἐγκαίρως,
καὶ πρῶτον ἀς μιλήσουμε γιὰ τὴν Οἰκονομία..
Σὲ τοῦτο τὸ κεφάλαιον κι' ἐγὼ θὰ λάβω μέρος,
γιατὶ πολλὴ αἰσθάνομαι γι' αὐτὸ ἀδυναμία.
Τρελλαίνομαι γιὰ νούμερα, καὶ μάλιστα σὰν ξέρω
πῶς ὅλα εἶναι χρήματα δὲν ξέρετε πῶς χαίρω!

*
Ἐγὼ προσθέτω κι' ἀφαιρῶ καὶ μὲ τὸ κομπολόγι,
καὶ δὲν μοῦ ἕγαινει· Ἄδαμ Σμίθ ἐστὸ μέτρημα κανένας,
καὶ ἐπειτα οἱ φίλοι μου οἱ Οἰκονομολόγοι
κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος εἰν' ὅλοι ἔνας κι' ἔνας!

Θὰ τὰ οἰκονομήσουμε καὶ πάλι ὅπως ὅπως,
καὶ γιὰ ἔξοικονόμησι θὰ γίνη νέος τρόπος.

*
Ἐπειτα εἶναι ὁ στρατὸς... φαντάζομαι νὰ γένη
μισὸ ἑκατομμύριο ἡ χωροφυλακὴ,

καὶ ὁ στρατὸς ἐλεύθερος γιὰ πόλεμο νὰ μένῃ,
καὶ μόνο νὰ γυμνάζεται εἰς τὴν πολεμική.

Μὰ τώρα θὰ μοῦ πῆγε σεῖς τὶ πόλεμος θὰ γίνη,
ἀφοῦ ἐμεῖς θὰ ἔχουμε παντοτεινή εἰρήνη;

*
Ἐχετε λάθος, "Ἑλληνες.... φθάνει νὰ θέλω μόνο,
κι' ἀμέσως ἔνας πόλεμος γιὰ μᾶς θὰ γεννηθῇ.

νὰ μοῦ καπνίσῃ μοναχὰ καὶ στὴ στιγμὴ φουσκόνω,
καὶ κάνω τὸ σκουπόξυλο ἐστὰ χέρια μου σπαθί.

Θὰ γίνη καὶ ὁ πόλεμος, θὰ γίνη χωρὶς ἄλλο,
καὶ πέτε μου τὶ θέλετε γιὰ στοίχημα νὰ θάλλω.

*
Δὲν πρέπει καὶ τὸν πόλεμο γιὰ ψέματα νὰ θαρροῦμε,
κι' ἐμεῖς θὰ πολεμήσουμε ἐστὶς ἀλήθεια μιὰ ἡμέρα,

καὶ μὲ τῆς Τύνιδος μπορεῖ τὸν Μπέη νὰ πιασθοῦμε....
Ποῦ ξέρετε, Πανέλληνες, πῶς τὰ γυρνᾶ ἡ σφαῖρα!

Παράξενα τὰ σχέδια κι' ἀδύνατα νὰ γένουν,
ἄλλ' ὅμως πιὸ παράξενα ἐστὸν κόσμο δὲν συμβαίνουν;

*
Ὀπως τυχαίνει κάποτε παράδεις νὰ λαβαίνῃς
ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ χρήματα ποτὲ δὲν καρτερεῖς,
ἔτσι λοιπὸν κι' ὁ πόλεμος, χωρὶς νὰ τὸν προσμένῃς,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα σοῦ ἔρχεται βαρύς.

Κι' ἐνῷ ἔστι τὸν καρτερεῖς νάλθῃ ἀπ' τὴν Τουρκία,
ἔκεινος σούρχεται μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀλγερία.

*
Γιὰ τοῦτο πρέπει, "Ἑλληνες, ἀν κι' ἔχουμε εἰρήνη,
νὰ γίνωνται προχώματα καὶ στόλοι καὶ στρατοί,
γιὰ τοῦτο πρέπει ὁ στρατὸς ἐξ ἀπαντος νὰ γίνῃ
μισὸ ἑκατομμύριο, κι' ἀκόμη κάτι τί.

Κι' ὅποιος δὲν τρέξῃ στὸ στρατὸ, εὐθὺς θὰ τοῦ κολλήσω
δικτὺ κατασχετήρια καὶ ἀπὸ μπρὸς καὶ πίσω.

*
Ἐπειτα εἶναι, "Ἑλληνες, τὰ γαυτικὰ κι' οἱ στόλοι . . .
Ἄφινω πιὸ τὸν Μπούμπουλη ἐστὸ ζήτημα αὐτό,

καὶ τὶ σημαίνει Μπούμπουλης καλὰ τὸ ξέρετ' ὅλοι....
Εἶναι φουρτούνα, θάλασσα, τορπίλλ, θωρακωτό.

"Αμα ἀκούσῃ πόλεμο, φωνάζει καὶ κτυπεύεται,
τὸν δένω χειροπόδαρα, καὶ μόλις ποῦ κρατεύεται.

Δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται, καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνη,
βαθεζὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα τοὺς βράχους ξερρίζει...
Θὰ δῆτε ἵντα πράμαντα καὶ φέσταις θὰ σᾶς κάνῃ
ἔκεινο τὸ ἀβάσταχτο θαλασσοχελιδόνι.
Καὶ τίποτα παράξενο, ἀν ἔξαφνα μὲν μέρα
κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος τιναχθῇ ἀπάνω στὸν ἀέρα.

"Ἐπειτα θὰ φροντίσουμε νὰ εύρουμε συμμάχους,
καὶ τοῦτο βέβαια καθεὶς σωτήριον τὸ κρίνει·
ἀν καὶ ὁ Μπούμπουλης πετῷ εἰς τὸν ἀέρα βράχους,
χωρὶς ἔκεινους τίποτα δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνη.
Κοντά μας θὰ γυρεύουμε συμμάχους νύκτα μέρα,
καὶ ἀν δὲν εύρουμε κοντὰ, θὰ πᾶμε παραπέρα.

Καὶ τοῦτο πάλι! θὰ γενῇ μὲ κάθε εὐκολία·
Στέλλω τὸν Ξένο ἄναυλα εἰς τὸν Καλακαούα,
πάσι κι' ὁ Βλάχος ἔπειτα εἰς τὴν Καραμανία,
καὶ συμμαχοῦν μὲ τὸ καλὸν ἡ μὲ τὸ ἀστεῖον τούτον.
Καὶ τότε δόξα καὶ τιμὴ σ' ἐμᾶς τοὺς τσελεπῆδες
μὲ τὸν Καλακαούα μας καὶ τοὺς Καραμανῆδες.

Βλέπετε πόσα θαύματα καινούργα σχεδιάζω,
ἄν κι' εἴμαι γέρος, κι' ἔπρεπε σὰν Μπέης ἡ Πασσᾶς
μὲ τὸ κεφάλι λίσυνο νὰ πέφτω νὰ πλαγιάζω;...
"Αν πρὶν τῆς ὥρας γέρασα, ἐγέρασα γιὰ σᾶς.
Ναὶ, διαλύω τὴν βουλήν, καλοί μου Ἀδηρῆται,
μὰ υστερα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ «χ αλάλι» θὰ μοῦ πῆτε.

Souris

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΙ

Α'. ΜΕΣΔΑΝΙ — ΚΑΡΑΙΤΣΑ.

"Ἐν Καρδίτσᾳ, τὴν 5 Οκτωβρίου 1881.

Ἄγαπητέ μοι Βλάσιε,

"Απὸ χθὲς εἴμαι εἰς τὴν Καρδίτσαν τῆς Θεσσαλίας, ὡς
διγκαυχώμενοι λέγουσιν οἱ κάτοικοι. Βλέπεις ὅτι διέρχομαι
τὴν ἑκτενῆ ταύτην χώραν ὡς ταχυδρόμος, θεῶμαι τὰ πάντα
ἀντὶ τοῦ oiseau. 'Αλλ' ἔχω νέα, τὰ δόποια ἐκ τῆς ἀγρίας
ταύτης ἐπαρχίας δὲν ἥλπιζα ὅτι θὰ ἥδουνάμην ποτὲ νὰ σου
μεταδώσω. 'Γιάρχουσιν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ γυναικεῖς! Πί-
στεις μὲ ὅτι ὑπάρχουσι, διότι τὰς εἶδα ἰδίοις ὄφθαλμοῖς,
ταῖς ἐλάλησα χθὲς ἐπὶ τόσην ὥραν, καὶ ταῖς ἔψυχασσα φι-
λοφρόνως τὰς χεῖρας δεξιὰ, ἀριστερὰ, ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι οἱ
ἀνθρώποι αὐτοὶ ἔχουσιν ἐπὶ τέλους συζύγους, μητέρας,
ἀδελφὰς, ἔρωμένας — τὰς οἰδε; ἵστις καὶ ἔρωμένας, αἰτινες
θὰ μεταδώσωσι — δόξα τῷ Θεῷ! — μιᾶς ἡμέρας εἰς τὸ μέλλον
τὸ πολύτιμον Θεσσαλικὸν αἷμα! 'Ητο Κυριακὴ χθὲς, καὶ

ἐκτὸς τῆς χριστιανικῆς ἑορτῆς, ἢτο διὰ τοὺς Θεσσαλοὺς καὶ
θηνικὴν ἑορτὴν, διότι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἔβαδίζει πρὸς
τὴν Καρδίτσαν, ἐπισημοποιῶν οὐτωσεὶ τὴν εἰς τὴν κοινὴν
πατρίδα προσάρτησιν τῆς. Εἰδές ποτε χωρίον διλόκηληρον
εἰς τὸ πόδι ἐν ἑορτασίμοις στολαῖς, εἰδές ἐδῶ καὶ ἔκει καὶ
πέραν διμίλους πικνούς χωρικῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων,
τοὺς διποίους νὰ ὥθη ἡ περιέργεια πάντοτε ἐμπρὸς, νὰ συ-
ναντῶνται μὲ ἄλλους ἄλλων χωρίων, ν' ἀποτελῆται μυρ-
μηκικὰ πληροῦσα τὴν ὁδὸν καὶ τὰ λειβάδια, μυρμηκικά
λάλος, ταραχώδης, ἀποτελοῦσα ποικίλον διὰ τὴν ὄρασιν
πανόραμα, καὶ ἀληθῆ πανήγυριν;

Τοιαύτην τινα εἰκόνα παρουσιάζει χθὲς πᾶσα ἡ ἀπὸ Τρικ-
κάλων εἰς Καρδίτσαν ὁδὸς, ἵνα δὲ τὴν ἔχης πλήρη, πρόσ-
θεσ καὶ ζητωκραυγὰς καὶ σημαῖες καὶ φέσια αἰώρούμενες
ἢ σφενδανίζομενα ἐνθουσιωδῶς εἰς τὸν ἀέρα. 'Αλλ' ἐξ δλον
τῶν χωρίων θὰ σοῦ συστήσω κατὰ προτίμησιν τὸ Μεσδάνι,
διότι μὲ γνωρίζεις ὡς δλέγον καλαίσθητον ἀνθρωπον, πε-
στεύεις δὲ καὶ οὐ μετ' ἴμου ὅτι ἡ ζωηροτέρη ἔκφρασις
τοῦ κάλλους εἰναι ὡραῖα γυνή. Τὸ Μεσδάνι λοιπὸν ἔχει
ώρατας γυναικας, ἀν ὅλι ὡς τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου,
ἄλλα τούλαχιστον ὡς τὰς ωρατας ἡμῶν ἐν Αθήναις, τὰς
διποίας βλέπεις, καὶ εἰπέ ταῖς τοῦ ὄθης, ὅτι λαμπάνω
ὡς πρότυπον. 'Βρόστεξα μάλιστα μίαν ώσει 17ετίδα, με-
λαγχορινὴν καὶ κόκκινην, ἔχουσαν καυστικὸν καὶ ἀπέτειον
βλέμμα, λεπτὴν καὶ εὐλύγιστον δσφύν, ὄγιεστατον στῆθος
καὶ βραχίονα, βίδισμα ἐπίχαρη, μίαν Μεσδανιώτισαν ἐν
μιᾷ λέξει ἡ ὄποια τὸ ἔλεγχο, κατὰ τὴν ἔκφραστικωτάτην
ἔκφρασιν τῆς Ἀθηναϊκῆς νεολαίας.

"Υπέρ τῶν χωρικῶν αὐτῶν διμίλῳ ἴδιαιτέρως, διότι
ἐνῷ εἶναι χωρικαὶ οὔτε τὰς χεῖρας σταυροῦσιν ἐπὶ τῆς κοι-
λίας, οὔτε τὰ δύματα στρέφουσι πρὸς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν,
οὔτε ἐξαφτίζονται ὅταν ταῖς λαλῆσι. Εἶναι Ἑλληνίδες τοῦ
Βουνοῦ, τῆς πεδιάδος ἥθελα νὰ εἴπω, γυνήσαι, κρατοῦσαι ὑ-
ψηλὰ τὸ μέτωπον, ἔχουσαι ἐλεύθερον καὶ χάριεν βάδισμα,
καὶ λάλον τὴν γλώσσαν. Τὸ ἔνδυμα τῆς Μεσδανιώτισσας,
κομψὸν ἄν θέλης, ἀρίνει ἐλεύθερον τὸν λαιμὸν, γυμνοὺς
τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας, καὶ ἔπιτρέπει νὰ διαγρά-
φηται, διόπου ὑπάρχει, ἡ χάρις τοῦ σώματος καὶ ἡ εὐμέλεια.
Ο κεκρύφαλός της εἰνέ τι εἶδος ἀρχαίου κράνους τοῦ πε-
ζικοῦ, τὸ δόποιον ἔφερον καὶ οἱ ἡμέτεροι στρατιῶται ἄλλοτε,
περιστερόμενος ὑπὸ πλατείας πλεξίδος ἐκ τριχῶν καὶ κε-
κλιμένος πρὸς τὸν δεξιὸν ὄμον παλαιναρικώτατα. 'Αλλὰ ἔ-
χει καὶ τὸ ρόδον τὰς ἀκάνθας του. Τὸν εὔρωστον βραχίονέ
της ἀσχημίζει στιγματικά διὰ βελόνης καὶ πυρίτιδος ἀποτυπω-
θὲν ἔκει ἀκαλαιοθήτως καὶ παριστῶν σταυρὸν, περιστεράν
ἡ γοργόνα! Τὰς δόρυς της τὰς ὑπερηφάνους κηλιδόνεις δό-
μοιον ἀποτύπωμα, ἡμισέληνος ἡ μᾶλλον κυρτὴ γραμμὴ ἐ-
νόνουσα ἀνευ χάριτος αὐτὰς, καὶ ὑπὸ ταύτην μελανὰ τε-
λεῖα. Τὶ κρίμα νὰ στεγματίζῃ τὸ ωραῖον ἔκεινο πρόσωπον
ἀνεξάλειπτος ὁ τύπος τῆς τουρκικῆς δουλείας!

"Η Καρδίτσα ἡ εἰς τὸ τρυφερὸν ὄνομα, τὸ δόποιον ἔχει,
ἀνταποκρίνεται καὶ κάποια κίνησις κοινωνικὴ καὶ ζωηρότης
τῶν κατοίκων της. Μὲ ἥρεσε πολὺ ὁ ἔγωγεσμὸς καὶ ἡ πεπο-
θησί τὴν δόποιαν ἔχουσιν πρὸς τὴν καμπόπολιν αὐτῶν, διότι
ἀμφότερα προδίδουσιν ἀνάπτυξιν τινας καὶ εὐγενεστέρας τά-
σεις. Εἴδον καὶ ἐλάλησα πρὸς τινας Κυρίας, αἵτινες διένα-
ρεστου ἀληθῶς συναναστροφῆς δύνανται ν' ἀπασχολήσω-
σιν ἐπὶ τινας στιγματικά καὶ ἔνας ἔξοριστον Ἀθηναῖον! 'Η πο-
λίχνη τελεῖ ἀληθῆ ἐνθουσιώδην ἑορτήν. Πανταχοῦ κυμαίνεται
ἡ δίχροος, οὐχὶ σπανίως μεταξίνη, σημαῖα, πᾶσα οἰκία φέ-
ρει ἀνθη, καὶ ἐπὶ τινῶν ἔξωστῶν καὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἀν-
θεών τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, εὐειδεῖς κυρίαι. 'Ο οἴ-